

je zdaj pri srcu. Popraševal sem in zvedel, da ste pošteni in priden delavec in da ubožno živite. Sklenil sem že takrat, ko sem kupil vašo srečko, da vam izplačam dobiček, ako bo zadela. Nate, le vzemite denar, vaš je. Pametno ga rabite in bodite srečni!“ Bankir zloži denar skupaj in ga izroči drvarju, ki se še vedno brani, toda dobrohotni gospod ne odneha. Lahko si mislite, kako zelo je osrečila dobro družinico drvarjevo ta veledušnost dobrega človeka! Pa tudi nesebičnost drvarjeva je vse hvale vredna. Ave Maria.

Flerínova Olga.

I.

Ko je bila stara deset let in je bil njen god, je šla Flerinova Olga k teti. Teta je bivala dve uri od Radeč, v vasi Žlebovice.

Solnce je stalo visoko na nebu, ko sta šli Olga in mati po cesti iz trga. Neprijetno je žgalo in pripekalo, curkoma je tekel Olgi pot s čela.

Olga je bila vesela.

„Mama, ali je teta še vedno v tisti hiši?“

„Še, Olga.“

„Ali je sama?“

„Hm, ne vem.“

Samo zato je bila Olga vesela, ker je vedela, kaj da bo pri teti. Pozno bo, in takrat bosta vstopili Olga in mati v izbo.

„Dober večer!“

In teta se bo dvignila izza mize, odložila bo velika očala.

„Bog daj dober večer!“

Takrat bo zapazila še Olgo.

„O Olga, ti tukaj? — Ti majhna! Saj je danes tvoj god . . .“

In jo bo prijela za roko in jo odvedla k polni mizi.

„Na, jej Olga! Pomaranče, fige, rozine . . .“

Tako je mislila Olga med potjo in je bila vesela. Veselo so zrlle njene mlade, sanjave oči, in lica so se smehljala vsa pomladna.

Okrenila se je k materi.

„Ali je še daleč do Žlebovic?“

Mati je postala.

„Še eno uro!“

„Še eno uro,“ je pomislila sama pri sebi Olga.

„Še eno uro! — — To je daleč, daleč . . .“

Zasmejala se je naenkrat in prijela mater za rokav.

„Jaz imam teto tako rada!“

„Olga!“

„Res, mama!“

„No, prav, Olga!“

Stopali sta naprej . . .

Visoko na nebu je pa gorelo solnce in je pripekalo na zemljo: lilo je v polnih tokovih in je poplavlilo s svojo toploto in lučjo dolgo cesto.

II.

Zvečer sta dospeli Olga in mati v Žlebovice, tiho, mirno vasico za potočkom tik gozda. Sredi vasi je stala majhna hišica in v hišici je bivala Olgina teta. Stara je bila in sključena, opirala se je na palico, če je šla v cerkev ali kam drugam.

Olga je zagledala že od daleč hišico in obstala.

„Glej, mama! Smo že tu!“

Mati se je ozrla.

„Saj res!“

Iz hišice je že brlela skozi okno majhna lučka. Mati je stopila v izbo, Olga pa za njo.

„Dober večer, tetka!“

„Oh, Lojza, si prišla! — — In Olga!“

Podale so si roke. Teta se je hitro zasuknila in je prinesla kruha na mizo.

„Vsedita se! In jejta!“

Mati je odložila culico in jo položila na klop.

„Prinesla sem ti nekaj jajc, sestra; drago je vse dandanes, veš . . . Oh, tudi jaz sem že stara . . .“

Izlekla je iz cule jajca in se je smehljala.

„Glej, danes je god naše Olge!“

Teta je obstala.

„Ah, Olgica! — — Čestitam!“

Segla ji je v roko. Vsa stara je bila in pa roka kakor sama kost in koža.

Olga se je smehljala.

„Tetka! Jaz vas imam tako rada!“

Teta se je sklonila in jo je pobožala.

„Ti Olga!“

Nato je odšla teta iz izbe.

Mati in Olga sta pa seli na klop za mizo in čakali.

Izba je bila prav lična, lepo barvana, svete podobe ob stenah.

V kotu pa velik križ, za križem pa rože in sveče.

Sredi izbe pa miza, stoli, šivalni stroj — vse lično...

Olga se je spomnila na tetko in se je smehljala v svojem srcu lepim sanjam.

III.

Odprla so se zopet vrata, in vrnila se je teta. V roki je držala podolgasto posodo, polno kave, v predpasniku pa tiščala na enem kupu same dobre reči: potico, pomaranče in fige.

Vse to je odložila na mizo in je odnesla kruh nazaj.

„Saj je tvoj god, Olga!“

S širokoodprtimi očmi je zrla Olga na teto in na mizo; smehljalo se ji je in jo vabilo.

„Jej, Olga!“

Olga je videla na mizi kavo in potico, pomaranče in fige in je bila vesela.

„Jejta! Sestra, jej! — — Olga!“

„Kako si dobra!“

Mati je šla in je jedla. Jedla je tudi Olga in je bila vsa rdeča v lica. Teta je pa pospravila jajca in jih je položila v skrinjo.

„Zato, da ne segnijejo.“

Olga se je zasmejala.

„Tetka! Saj jajca ne segnijejo!“

Toda teta je ni slišala; zakaj njene oči so se smehljale in lica, vsa stara in zgrbljena, so bila vesela...

Tako je bilo, ko je bila stara Flerinova Olga deset let in je bil njen god.

In njena tetka v Žlebovicah — s kako ljubeznijo se spominja še sedaj na njo!

Vse je bilo takrat lepo; na mizi je stala posoda kave, zraven je ležala potica in poleg potice pomaranče in fige, Olga je pa sedela za mizo in se je smejala z veselimi očmi...

Cvetinomirski.

Milan gre v vojake.

(K sliki.)

Lesenega konjička vzel,
zavriskal Milan je, zapel:
„Oj z Bogom draga mama, ata
in ti domača ljuba trata;
kotiček mi pozdravljen vsak,
od vas poslavljam se vojak.
Modre hlače,
dopetače,
pri vojaci nosil bom;
meč ob boci,
puško v roci,
boben pisan, trara, rom.
Krasen res je moj konjiček,
uren kakor v zraku ptiček;
in posebno ko z ostrogo
v skok mu spešim brzo nogo.
Z barvo je prevlečen sivo,
gleda, a ne stresa z grivo.
Nič ne je in ne rezgače,
tudi plašno v stran ne skače,
nič ne teče, a se giblje,
če ga z roko kdo zaziblje.
Kakor stric iz mesta pravi,
na leseni je podstavi! —
Hi! po doli:
Tam po lozi,
krave, voli

in dve kozi
paganjič Andrejec pase,
z njim imel bom kratke čase.
Hiši naši Drejče služi,
pa rad igri se pridruži.
Konjca midva osedlava,
bojne igre zaigrava;
jaz na konjca urno skočim,
z bičem svojim krepko počim.
Bije konjec: pika, pok,
divje vzpne se z mano v skok.
Potlej zavrtim konjiča —
treba ni ostrog ne biča.
Pa za pas z roko posegnem,
meč iz nožnice potegnem;
puško k licu si položim,
pa napnem in v daljo sprožim.
Meč lesen je, ni od jekla,
kri, komahnem, ne bo tekla!
Puška moja kroglice nima,
sprožena ne puhne dima!
Hej, tako jaz bodem prožil
in tako se oborožil.
Res tako jaz bil se bom,
ko bom nekdaž branil dom!
Daleko je res do doli,
kjer pastir Andrejec voli,